Р Е Ш Е Н И Е
№ 45668

гр. София, 19.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 13 състав,** в публично заседание на 20.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **5488** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

АССГ е сезиран от „Мета Мате България“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с жалба срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22221025001724-091-001/29.09.2025 г., потвърден с Решение № 426/01.04.2026 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” /ДОДОП/ С. в частта за периодите, за които са установени задължения. Жалбоподателят моли РА да бъде прогласен за нищожен, евентуално отменен като незаконосъобразен. Представлява се от адв. М. с пълномощно /л. 33/. Претендира разноски /л. 131- л. 132 и л. 106/, от които 25,57 евро държавна такса и 1 500,00 евро адвокатско възнаграждение или общо на 1 525,57 евро. Представя писмени бележки /л. 129 и сл./.

Ответникът оспорва жалбата. Представлява се от юрк. З.-С. с пълномощно /л. 120/. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското такова, претендирано от жалбоподателя.

Административен съд София – град след като обсъди доводите и възраженията на страните, както и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ от 11.04.2025 г. /л. 45/ е възложено извършването на ревизия на М. Мате Б. ЕООД за задължения за данък върху доходите на ФЛ – свободни професии, граждански договори и др. за периода 01.01.2021 г.-31.12.2021 г.; данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения за периода 01.01.2021 г.-31.12.2021 г.; ДОО за осигурители за периода 01.01.2021 г.-31.12.2021 г.; вноски за здравно осигуряване за осигурители за периода 01.01.2021 г.-31.12.2021 г.; универсален пенсионен фонд /УПФ/ за осигурители за периода

01.01.2021 г.-31.12.2021 г. ЗВР е издадена и подписана с електронен подпис /л. 75-л. 76/ от П. Т. П. – началник сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С.. Последната е компетентен орган съгл. Заповед РД-01-849/31.10.2022 г. /л. 41 – л. 42/ на директора на ТД НАП С. – Е. Н. и Заповед РД-01-404/27.05.2024 г. на и. д. директор на ТД на НАП С. – Х. М., подписани с електронен подпис /л. 125 – л. 127/. ЗВР е надлежно връчена по електронен път на 12.05.2025 г. /л. 47/.
Със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ от 08.08.2025 г. /л. 48/ срокът за извършване на ревизията е удължен до 12.09.2025 г. Заповедта е подписана с ел. подпис /л. 77-л. 78/ и е надлежно връчена по електронен път на 03.09.2025 г. /л. 50/.
В срока по чл. 117, ал. 1 ДОПК е издаден Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221025001724-092-001/10.09.2025 г. /л. 51 – л. 63/ от А. Л. И. – главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията и Л. Н. Б. – главен инспектор по приходите, определени с горепосочените ЗВР. РД е подписан с електронни подписи от провелите ревизията лица /л. 83 – л. 86/ и е надлежно връчен по електронен път на ревизираното дружество на 10.09.2025 г. /л. 64-л. 65/.
В срока по чл. 119, ал. 2 от ДОПК е издаден Ревизионен акт /РА/ № Р-22221025001724-091-001/29.09.2025 г. /л. 66 – л. 72/ от компетентните органи съгласно чл. 119, ал. 2 ДОПК – П. Т. П. и А. Л. И., подписан с електронни подписи /л. 79-л. 82/, като е надлежно връчен на М. Мате Б. ЕООД по електронен път на 13.10.2025 г. /л. 73/. С РА са установени допълнителни задължения за данък върху доходите на ФЛ – свободни професии, граждански договори и др. в размер на 2 533,38 лв. главница и 1 299,74 лв. лихви; ДОО за осигурители в размер на 5 867,00 лв. главница и 2 898,53 лв. лихви; вноски за здравно осигуряване за осигурители 3 171,96 лв. главница и 1 568,97 лв. лихви; УПФ за осигурители в размер на 1 982,48 лв. главница и 980, 68 лв. лихви или общо 13 554,82 лв. главница и 6 677,92 лв. лихви. Общият размер на задълженията възлиза на 20 232,74 лв. Срещу РА, в срок – на 27.10.2025 г., от дружеството е подадена жалба по административен ред /л. 87 – л. 89/, с която се обжалва РА в цялост и се иска отмяната му.
Във връзка с жалбата е издадено Решение № 426/01.04.2026 г. на ДОДОП С. /л. 36 – л. 39/, като Решението е връчено по електронен път на 05.04.2026 г. /л. 40/.
С Решението на ДОДОП жалбата е оставена без разглеждане като недопустима и производството е прекратено в частта за задължения за данък върху доходите от трудови правоотношения и приравнени на тях правоотношения за периода 01.01.2021 г.-31.12.2021 г., както и за вноски за ДОО за осигурители, вноски за здравно осигуряване за осигурители и УПФ за осигурители за периодите 01.01.2021 г.-28.02.2021 г. и 01.11.2021 г.-31.12.2021 г. поради това, че в тази част с РА не са установени задължения и липсва правен интерес от обжалване. В частта, в която са установени задължения за данък върху доходите на ФЛ - свободни професии, граждански договори и др. за 2021 г., както и задължения за ДОО за осигурители; вноски за здравно осигуряване за осигурители и УПФ за осигурители за периода 01.03.2021 г.-31.10.2021 г., ведно със съответните лихви, РА е потвърден. Така спорни се явяват установени допълнителни задължения за данък върху доходите на ФЛ – свободни професии, граждански договори и др. в размер на 2539,14 лв. главница и 1 229,74 лв. лихви; ДОО за осигурители в размер на 6811,69 лв. главница и 3351,34 лв. лихви; вноски за здравно осигуряване за осигурители 3682,64 лв. главница и 1811,87 лв. лихви; УПФ за осигурители в размер на 2301,49 лв. главница и 1132,31 лв. лихви, посочени на стр. 12 от РА /л. 71 гръб/, или общо главници от 15 334, 96 лева и лихви от 7525,22 лева лихва, отразени и на стр. 1 от решението на Директора на ДОДОП.
По отношение на задълженията за данък върху доходите на физическите лица от свободни професии, граждански договори и др. е установено, че дружеството е подало справка по чл. 73, ал. 1 ЗДДФЛ и декларации по чл. 55 ЗДДФЛ за изплатените през 2021 г. възнаграждения, но не е

определило правилно дължимия авансов данък. Установеното с РА задължение в размер на 2 539,14 лв. е формирано от допълнително дължим данък за второто тримесечие на 2021 г. в размер на 570,04 лв. и за третото тримесечие в размер на 1 969,10 лв., ведно с начислените лихви за забава в общ размер на 1 229,74 лв.
В хода на ревизията е установено, че „МЕТА МАТЕ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е осъществявало дейност като подизпълнител на международната онлайн платформа GLOVO, като за извършване на доставките на хранителни и нехранителни продукти е наемало физически лица по граждански договори, на които е изплащало възнаграждения за извършените услуги.
При проверка на изплатените възнаграждения и осигурителния статус на наетите лица приходните органи са установили, че дружеството не е начислило и внесло дължимите осигурителни вноски за 77 лица, изброени на стр. 8 до 12 от РД. Установено е, че изброените 77 лица са попълнили и предоставили на М. Мате Б. ЕООД декларации, в които някои са заявили, че са самоосигуряващи се лица, а други, че имат доходи от трудови или други правоотношения в определен размер, но сумарно с доходите от М. Мате Б. ЕООД размерът на възнаграждението не надвишавал минималната работна заплата. При извършена насрещна проверка в информационните масиви на НАП е установено, че декларираните от изброените 77 лица данни в декларациите до М. Мате Б. ЕООД не отговарят на действителния им осигурителен и трудов статус. Констатирано е, че част от тях са получавали месечни възнаграждения, равни или надвишаващи минималната работна заплата след приспадане на нормативно признатите разходи, без да са били осигурени на друго основание през съответния месец, а други са получавали възнаграждения под този размер, но са били осигурени на друго основание. Прието е, че и в двете хипотези са били налице предпоставките за задължително осигуряване съответно по чл. 4, ал. 3, т. 5 и т. 6 КСО и чл. 40, ал. 1, т. 3 и т. 6 ЗЗО. Въпреки възникналото задължение дружеството не е начислило и внесло дължимите осигурителни вноски върху изплатените възнаграждения, поради което са определени допълнителни задължения за ДОО, здравно осигуряване и универсален пенсионен фонд.
Така предмет на спора се явява дали независимо от декларираните данни в подадените към М. Мате Б. ЕООД декларации за дружеството-жалбоподател е възникнало задължение за удържане и внасяне на осигурителни вноски при изплащане на възнагражденията и дали се отразява върху размера на данъка върху доходите на физическите лица, който дружеството е следвало да удържи и внесе авансово като платец на дохода.
На страните е указана доказателствената тежест, като на жалбоподателя изрично е указана възможността да ангажира ССЕ, от което право последният не се е възползвал.
При така установената фактическа обстановка съдът мотивира следните правни изводи:
Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като проверява дали същият е издаден от компетентен орган и в предвидената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. От представените по делото доказателства се установява, че ревизионното производство е възложено и проведено от компетентни за целта органи по приходите, а оспореният ревизионен акт е издаден от органите по чл. 119, ал. 2 ДОПК, в предвидената от закона форма и със съдържанието по чл. 120, ал. 1 ДОПК. Компетентността на участвалите в производството органи се установява от представените по делото заповеди, удостоверяващи правомощията им.
Ревизионният акт, ревизионният доклад, заповедта за възлагане на ревизия и заповедите за нейното изменение са съставени като електронни документи. За наличието на квалифицирани електронни подписи на издателите на цитираните актове са представени надлежни доказателства, като съгласно чл. 25, § 2 от Регламент (ЕС) № 910/2014 квалифицираният електронен подпис има

правната сила на саморъчен подпис. При преценката на представените електронни документи и доказателствата за подписването им съдът не установява порок във формата на ревизионния акт, обуславящ неговата недействителност.
Неоснователно е възражението на жалбоподателя за нищожност на ревизионния акт поради ненадлежно връчване на заповедта за възлагане на ревизия. От представените по делото доказателства се установява, че ЗВР му е връчена редовно по електронен път на 12.05.2025 г. (л. 47 от делото). ЗИЗВР от 08.08.2025 г. /л. 48/ също е връчена надлежно на ревизираното лице по електронен път /л. 50/. Следователно твърдяното нарушение не е налице. Наред с това редовността на връчването на заповедта за възлагане на ревизия следва да се разграничава от компетентността на органите, издали ревизионния акт, и от основанията за неговата нищожност.
В хода на ревизионното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили правото на защита на ревизираното лице или да са препятствали установяването на релевантните факти. Извършените процесуални действия и събраните доказателства са подробно отразени в ревизионния доклад и ревизионния акт, поради което не е необходимо повторното им възпроизвеждане.
Относно материалната законосъобразност на ревизионния акт:
Спорът между страните се свежда до това дали представените от физическите лица декларации относно техния осигурителен статус освобождават жалбоподателя, в качеството му на възложител по граждански договори и платец на доходите, от задължението за определяне и внасяне на осигурителни вноски и авансов данък, когато в ревизионното производство е установено несъответствие между декларираните обстоятелства и действителното осигурително положение на получателите на възнагражденията.
Съгласно чл. 4, ал. 3, т. 5 КСО задължително осигурени са лицата, които полагат труд без трудово правоотношение и получават месечно възнаграждение, равно или над една минимална работна заплата след намаляването му с разходите за дейността, ако не са осигурени на друго основание през съответния месец. Съгласно т. 6 на същата разпоредба задължително осигурени са и лицата, полагащи труд без трудово правоотношение, които са осигурени на друго основание през съответния месец, независимо от размера на полученото възнаграждение.
Посочените разпоредби имат императивен характер и обвързват възникването на осигурителното задължение с обективно съществуващи обстоятелства – полагането на труд без трудово правоотношение, размера на възнаграждението след приспадане на нормативно признатите разходи и наличието или липсата на осигуряване на друго основание през съответния месец. Следователно приложимият осигурителен режим се определя от действителното осигурително положение на физическото лице, а не от обстоятелствата, които то е декларирало пред възложителя.
Законът разграничава две хипотези на задължително осигуряване на лицата, полагащи труд без трудово правоотношение. Съгласно чл. 4, ал. 3, т. 5 КСО лицата, които не са осигурени на друго основание през съответния месец, подлежат на задължително осигуряване, ако полученото възнаграждение след приспадане на разходите за дейността е равно или надвишава минималната работна заплата. За разлика от тях лицата, които са осигурени на друго основание, подлежат на задължително осигуряване по чл. 4, ал. 3, т. 6 КСО независимо от размера на възнаграждението по гражданския договор. Ето защо деклариране на липса на осигуряване на друго основание не изключва приложението на чл. 4, ал. 3, т. 6 КСО, когато от събраните доказателства се установява, че лицето действително е било осигурено на такова основание през съответния месец.
Специално правило е предвидено за самоосигуряващите се лица в чл. 11, ал. 1 от Наредбата за обществено осигуряване на самоосигуряващите се лица, българските граждани на работа в

чужбина и морските лица. Съгласно тази разпоредба при изплащане на възнаграждение за работа без трудово правоотношение на самоосигуряващи се лица по чл. 4, ал. 3, т. 1, 2 и 4 КСО осигурителни вноски не се внасят от възложителя на работата и не се удържат от възнаграждението. Приложението на посочения специален режим предполага получателят на възнаграждението действително да притежава качеството на самоосигуряващо се лице на някое от предвидените в закона основания. Декларацията, представена пред възложителя, не създава това качество, когато материалноправните предпоставки за възникването му не са налице. Съответно декларирането на несъществуващ самоосигурителен статус не може да обуслови приложението на чл. 11, ал. 1 от Наредбата и да изключи задълженията на възложителя, които произтичат от общия осигурителен режим.

От изложеното следва, че определящо значение има действителното правно положение на получателя на възнаграждението. Декларацията е средство за предоставяне на информация на възложителя, но не представлява юридически факт, който самостоятелно изменя приложимия осигурителен режим. Обратното разбиране би довело до възможността чрез едностранно изявление на физическото лице да се изключи възникването на установени със закон публични задължения, независимо от наличието на материалноправните предпоставки за тях.

В случая от събраните в ревизионното производство доказателства се установява, че през 2021 г. „МЕТА МАТЕ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е осъществявало дейност, свързана с извършване на доставки чрез платформата GLOVO, като за изпълнението им е използвало труда на физически лица по сключени граждански договори. Възнагражденията на изпълнителите са определяни въз основа на отчетените доставки, като дружеството е организирало изплащането им и е отразявало съответните разходи в счетоводството си. Тези обстоятелства се установяват от събраните в хода на ревизионното производство граждански договори, счетоводни регистри, разчетно-платежни ведомости, рекапитулации, справки за изплатени доходи и писмени обяснения.

При извършената ревизия органите по приходите са съпоставили представените пред дружеството декларации с данните от информационните масиви на НАП, включително относно наличието на осигуряване на друго основание през съответните периоди, както и с останалите събрани доказателства. Извършени са и насрещни проверки на част от получателите на възнагражденията, при които са събрани писмени обяснения и документи относно характера на извършваната дейност, начина на възлагане и изпълнение на доставките и получените възнаграждения. Събраните доказателства не са оспорени от жалбоподателя, поради което съдът ги кредитира. От съвкупната преценка на тези доказателства съдът приема, че изводите на приходните органи относно несъответствието между декларирания и действителния осигурителен статус на засегнатите лица са обосновани.

Както бе посочено, съществено значение за възникване на задълженията на дружеството за осигурителни вноски имат данните за действителното осигуряване на физическите лица през съответните периоди, които са обективно установими и не зависят от съдържанието на декларациите, представени пред възложителя. Последните удостоверяват направените от подписалите ги изявления, но не установяват с обвързваща доказателствена сила действителното наличие на декларираните обстоятелства. Следователно, когато данните относно действителното осигурително положение на получателите на възнагражденията опровергават декларираното пред дружеството, определящо значение за приложението на осигурителното законодателство имат установените факти, а не съдържанието на декларациите.

Основното възражение на жалбоподателя е, че дружеството не е разполагало с правна възможност да установи достоверността на представените от изпълнителите декларации

относно осигурителния им статус и поради това не следва да понася неблагоприятните последици от съдържащите се в тях неверни данни. Това възражение не може да бъде споделено.

Действително приложимата нормативна уредба не установява общо задължение за възложителя по граждански договор да извършва предварителни справки в информационните масиви на НАП относно осигурителния статус на физическите лица, на които изплаща възнаграждения. Не е предвидено и общо задължение за периодично снабдяване с удостоверения от приходната администрация относно осигуряването на изпълнителите. Поради това на жалбоподателя не може да бъде вменено неизпълнение на подобно нормативно задължение.

Липсата на задължение за предварителна проверка обаче е различен правен въпрос от възникването и дължимостта на осигурителните вноски.

Задължението за осигуряване възниква по силата на закона при осъществяване на предвидените в съответната материалноправна разпоредба юридически факти. Законът не поставя възникването му в зависимост от това дали възложителят е знаел или е имал възможност предварително да установи всички обстоятелства относно осигурителния статус на получателя на възнаграждението. Следователно липсата на възможност за предварителна проверка не представлява самостоятелно законово основание за освобождаване от обективно възникнали публичноправни задължения.

В този смисъл декларациите, представени от физическите лица, не могат да имат предимство пред доказателствата, установяващи действителното им осигурително положение. Декларацията е частен документ и удостоверява авторството на съдържащото се в нея изявление, но не се ползва с материална доказателствена сила относно истинността на декларираните обстоятелства. Нейното съдържание подлежи на преценка в съвкупност с останалите доказателства, включително с данните от регистрите на НАП относно действителното осигуряване на лицата. Когато тези данни опровергават заявеното в декларацията, правните последици се определят съобразно установените факти.

Противното би означавало осигурителното задължение на възложителя да зависи не от установените в КСО предпоставки, а от съдържанието на едностранни изявления на получателите на възнагражденията. Така приложението на императивни публичноправни норми би било поставено в зависимост от волята на частноправни субекти, което законът не допуска.

При това положение добросъвестността на възложителя и обстоятелството, че е действал въз основа на предоставената му информация, не могат сами по себе си да доведат до отпадане на задълженията, когато материалноправните предпоставки за възникването им са доказани. Не се касае за ангажиране на санкционна отговорност на дружеството за чужди неверни изявления, нито за санкционирането му поради неизвършена проверка. Предмет на ревизионния акт е установяването на публични задължения, които произтичат непосредствено от закона. Ревизионният акт не създава тези задължения със задна дата, а установява тяхното възникване и размер въз основа на действителните обстоятелства през ревизираните периоди.

Изложеното разбиране намира пряка подкрепа в **Решение № 12392 от 03.12.2025 г. на ВАС по адм. д. № 10786/2025 г., VIII отделение**. В разгледания от ВАС случай ревизираното дружество е изплащало възнаграждения по граждански договори на физически лица, които са декларирали, че не получават доходи от трудови или други

правоотношения и не са осигурени на друго основание. Впоследствие от информационните масиви на НАП е установено, че през съответните периоди лицата са били осигурявани по трудови правоотношения при други работодатели. Възложителят е поддържал, че не е имал информация за това обстоятелство и е определил осигурителните си задължения въз основа на представените му декларации. **Върховният административен съд е отхвърлил това възражение, като е приел, че добросъвестността и незнанието на възложителя относно действителния осигурителен статус на изпълнителите не го освобождават от задължението за внасяне на осигурителни вноски.** В мотивите на решението е подчертано, че разпоредбата на чл. 4, ал. 3, т. 6 КСО е императивна и при наличието на предвидените в нея предпоставки осигурителните вноски се дължат независимо от размера на възнаграждението по гражданския договор. ВАС приема, че задължението за заплащане на осигурителните вноски е обективно, произтича по силата на закона и незнанието на определени факти от страна на осигурителя не го освобождава от изпълнението му.
Посоченото разрешение е пряко относимо към настоящия спор, доколкото жалбоподателят противопоставя на установените от приходните органи обстоятелства именно представените пред него декларации и твърдяната невъзможност да провери тяхната достоверност. **Съществено в правните изводи на ВАС е, че при противоречие между декларираното пред възложителя и действителното осигурително положение на физическото лице определящо значение има последното, тъй като именно с него законът свързва възникването на осигурителното задължение.** Това разрешение следва да бъде възприето и по настоящото дело.
По отношение на установените задължения за авансов данък приложима е разпоредбата на чл. 43, ал. 4 ЗДДФЛ, съгласно която, когато платецът на дохода е предприятие или самоосигуряващо се лице, размерът на авансовия данък се определя и данъкът се удържа от платеца при изплащането на дохода. Изключение от това правило е предвидено в чл. 43, ал. 5 ЗДДФЛ, когато лицето, придобиващо дохода, е самоосигуряващо се лице по смисъла на КСО и декларира писмено това обстоятелство пред платеца. От граматическото и систематичното тълкуване на разпоредбата следва, че законодателят е предвидил две кумулативни предпоставки за приложението на изключението – действително наличие на качеството самоосигуряващо се лице и писменото му деклариране пред платеца на дохода. Следователно представянето на декларация не е достатъчно, когато получателят на дохода действително не притежава декларираното качество. Писмената декларация е необходим елемент от фактическия състав на изключението, но не замества действителното наличие на материалноправната предпоставка, която удостоверява.
Противното разбиране би означавало чрез едностранно изявление на получателя на дохода да се изменя установеният със закон ред за определяне и внасяне на авансовия данък, независимо от действителното му качество на самоосигуряващо се лице. Ето защо, когато от събраните доказателства е установено, че получателят не притежава това качество, платецът на дохода не може да се позовава единствено на представената декларация като основание за неприложение на общото правило по чл. 43, ал. 4 ЗДДФЛ. И в тази част определящо значение има действителното правно положение на получателя на дохода, а не само заявеното от него пред платеца.
При съвкупната преценка на доказателствата съдът намира, че изводите на органите по

приходите относно възникването на спорните публични задължения са обосновани. Установено е изплащането на възнаграждения за положен труд без трудово правоотношение, като за определяне на приложимия осигурителен режим приходните органи са съобразили данните относно действителното осигурително положение на получателите през съответните периоди. Тези данни са съпоставени с представените от дружеството декларации, граждански договори и счетоводни документи, както и с резултатите от извършените насрещни проверки.

Съдът кредитира събраните доказателства в тяхната съвкупност и приема, че установените несъответствия между декларирания и действителния осигурителен статус обосновават неприложимостта на режима, въз основа на който жалбоподателят не е начислил и внесъл съответните осигурителни вноски. Не може да бъде възприета тезата, че представените декларации сами по себе си са достатъчни, за да изключат възникването на задължения за дружеството. Подобно разбиране би придало на частните документи правно действие, каквото законът не им признава, и би поставило приложението на императивните осигурителни разпоредби в зависимост от съдържанието на изявления, които са опровергани от събраните доказателства. За законосъобразността на ревизионния акт е от значение не дали дружеството е могло предварително да узнае действителния осигурителен статус на изпълнителите, а дали този статус е установен в ревизионното производство и дали от него произтичат определените публични задължения.

По изложените съображения съдът приема, че възраженията на жалбоподателя относно липсата на възможност за предварителна проверка на декларациите не опровергават установените от приходните органи материалноправни предпоставки за възникване на осигурителните задължения. Същото се отнася и до задълженията за авансов данък, доколкото представените декларации не могат да обусловят приложението на изключението по чл. 43, ал. 5 ЗДДФЛ при липса на действително качество на самоосигуряващо се лице.

Съдът намира за законосъобразно и определянето на размера на спорните публични задължения. Същите са изчислени въз основа на установените за всяко физическо лице и съответния месец изплатени възнаграждения, приложимия осигурителен доход и нормативно установените размери на осигурителните вноски и авансовия данък. Изчисленията са индивидуализирани и проследими в ревизионния доклад, като при съпоставката им с доказателствата по делото съдът не установява несъответствия, водещи до математически грешки в пресмятанията на данъчните задължения.

При така установеното съдът намира, че оспореният ревизионен акт е материално законосъобразен, ведно със съответните лихви за забава на основание чл. 175 ДОПК.

Поради това жалбата на М. Мате Б. ЕООД срещу ревизионния акт следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважена в размер от 150 евро на основание чл. 161, ал. 1, изречение 3 ДОПК във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 ДОПК Административен съд - София град, III-то отделение, 13-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Мета Мате България“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22221025001724-091-001/29.09.2025 г., потвърден с Решение № 426/01.04.2026 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С., относно установените допълнителни задължения за данък върху доходите на ФЛ – свободни професии, граждански договори и др. за 2021 г.; ДОО за осигурители, вноски за здравно осигуряване за осигурители и УПФ за осигурители за периодите от 01.03.2021 г. до 31.10.2021 г., в общ размер на 15 334,96 лв. (7 840,64 евро), ведно със съответните лихви за забава в общ размер на 7 525,26 лв. (3 847,60 евро).

ОСЪЖДА „Мета Мате България“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Националната агенция за приходи направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150,00 евро.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: